

Les pel·lícules que no he vist

Blanca Garau

No sempre una imatge val més que mil paraules (i menys a la foscor), però quasi sempre es fa necessari il·lustrar les imatges amb música. Cadascuna de les notes reconegudes du fins a punts il·limitats de la retroalimentació més íntima (*Mogambo*, *Doctor Zhivago*, *Nou setmanes i mitja*, *Breakfast at Tiffany's*, *The Sting*, *Ballant amb llops*, *Pal Joey*... ni sé els arguments, però jo hi era). Passat, present i futur es conjuguen a la banda sonora original de la pel·lícula de la vida de cadascú, més enllà de tota la racionalitat i la coherència. Molt més enllà. El cinema fa als escapistes vitals el que la manca del cinema fa als que utilitzen altres vies de fuga, però sempre existeix aquella referència agosarada al fotograma, al tema musical, a l'actor, als ulls, a les cames, al bes, a les sensacions inimitables d'aquell hora-baixa a l'est d'un cinema de barri, a la sal de les crispetes... i als somnis. Sempre els somnis. No tots esclaten amb el pas del temps, i la música dels somnis romandrà a l'abast de l'agulla del plat, al prestatge de l'esquerra, amb la llicència sempre en actiu.

La música sempre pot eternitzar el moment, retreure els sentits de l'ànima a una època on s'imposa la manca de comunicació. Una forma de franquejar la gran tanca del segle és la llengua universal, la música. També les mans. I al cinema.

Amb el pas del cinema mut al sonor es feien imprescindibles els professionals. La invasió del nazisme provocà que els alumnes formats pels professionals emigrants feren servir els seus coneixements per sincronitzar el moment de la imatge amb la música, fins i tot es crearen imatges per al llüiment exclusiu de les cançons més

comercials. L'èxode migratori des del centre d'Europa fins al continent americà, i amb un braç prolongat a Hollywood durant la preguerra i la Segona Guerra Mundial concentrà a molts professionals d'una tendència determinada. Així com s'exportaren totes les tendències europees en pintura, literatura o escultura, la música també va tenir la seva expressió coincident amb el cinema sonor. Si bé hi ha detractors del pensament que

ni els guionistes, ni els directors. Ni els adolescents, ni els adúlter, ni els assassins, ni les històries de bons i dolents, ni els contes de fades, ni la pornografia, ni el sexe per ordinador (per això preferesc els "boys", els pots tocar sense fer-los la bugada).

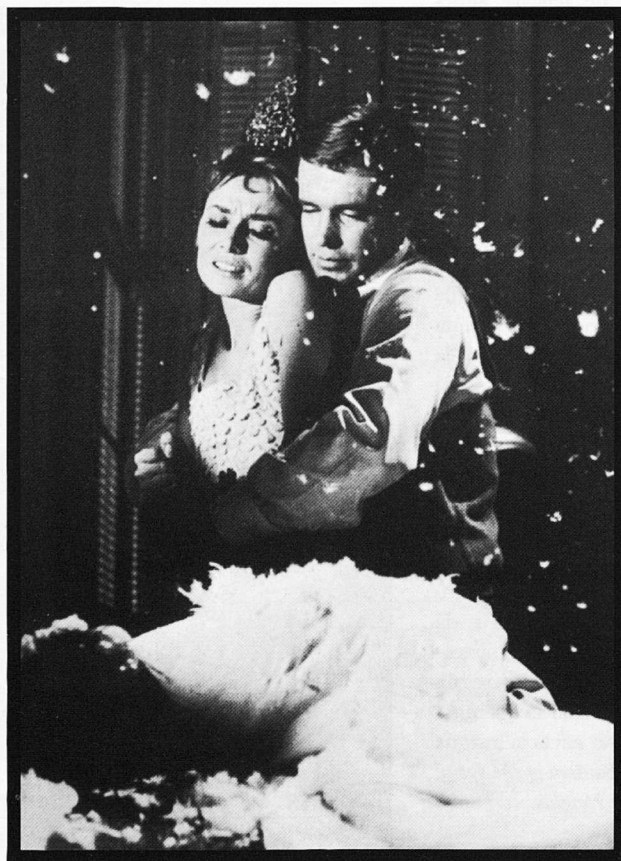
La imatge val més que les paraules, així ¿quant val la música i quant tot plegat?... Ningú no podria numerar els principis i els finals que han suposat les pel·lícules, i la música de les pel·lícules, i l'estampa d'un cinema o un disc girant al plat. Les referències cinematogràfiques són sempre inevitables a totes les converses de qualsevol mena perquè una pel·lícula es un món petit que hi cap a la butxaca, una vida sencera d'hora i mitja més o manco que se pot bisar i repetir fins a l'infinit, igual que la seva música. Sempre al prestatge de l'esquerra, a l'abast de la mà, amb la llicència en actiu per a seguir somiant. I m'agradaria tant saber com utilitzar tot això per fugir de la feina, dels nirvis, de les taques que no fugen amb l'arielita, dels nins, de les factures...

Les primeres butaques serveixen per seguir la trama de dalt a baix. Les darreres no tant. Més aviat s'utilitzen per a

determina els compositors de música cinematogràfica com els autors clàssics del segle XX, també és cert que aquests compositors rajaven directament dels conservatoris clàssics, principalment alemanys, i adaptaren els seus coneixements a la profunda transformació social.

O això diuen l'enciclopèdia de Plaza&Janés i els defensors de cert tipus de puresa històrica. M'ho crec, però a mi m'agraden les bandes sonores, i el cinema, i no tant les pel·lícules. Ni els actors. Ni els productors,

cursos accelerats de brodats anatòmics i jocs de mans (la música acompanya molt més que les imatges quan tens una papallona enmig de les cames). "¿Has vist la darrera de l'Scorses?" (¿qui serà aquest?)... "Oh, no he tengut temps material..." (no m'agrada veure pel·lícules, xato, però ¿vols venir al cinema amb mi?... A la darrera filera, sense crispetes, jo duré la sal i el sucre...) ¿Me delectaràs amb la banda sonora si ens agrada el teixim?... Sempre recordaré totes aquelles pel·lícules que no he vist. ❖

**Robert Armstrong: Oh, no! no varen ser els avions. Va ser la Bella qui va matar la Bèstia.
King Kong de Merian C. Cooper i Ernest B. Schoedsack.**